

Glosa

POGOVOR O CVETKAH SLOVENSKEGA ZALOŽNIŠTVA

»Zakaj pa Mladinska knjiga tako skopari s papirjem, da je natisnila Kosovelove Pesmi in konstrukcije v zbirki Kondor na takšnem papirju, ki ni daleč od najslabše vrste toaletnega?«

»Morda zato, da lahko tiska razkošne barvne prospekte — o razkošnih knjigah —, s katerimi potem zasipa ljudi po pošti.«

»Ti . . . si že videl Agatho Christie?«

»Ne — razen tega pa je dama že umrla.«

»Saj ne mislim nanjo kot žensko, ampak na njena »izbrana dela«, ki so izšla pri Državni založbi Slovenije v trdi vezavi s ščitnimi ovitki, kot da gre za kakšnega klasika, medtem ko izhajajo kriminalke na normalnem, neslovenskem knjižnem trgu v cenelih, broširanih izdajah.«

»Lahko bi vedel: to so naši kupci knjig na metre in njihov snobizem naše založbe še same očitno pospešujejo do tolikšne mere, da se mora nato zbrati vesoljno slovensko založništvo, če hoče izdajati množično knjižno zbirko . . .«

»Pozabljaš na zbirko Sto romanov.«

»Ne, toda ta je bila ena sama samcata zvezda . . . pomisli, saj so izbor desetih najbolj zaželenih romanov izmed stotih takoj oblekli v usnje, ga opremili z zlatimi dodatki, povrh tega so kastrirali prvotne študije in jih zamenjali z zasilnimi informacijami . . .«

»Kaj hočeš: svetle tradicije zbirk z zlato obrezo, kjer je najbolj bleščeča Naša beseda Mladinske knjige, ki je mašila luknjo z nekaj neenotno zasnovanimi informacijskimi deli, ko je bilo pravzaprav zbirke že konec.«

»Saj, zato pa ni čudno, da lahko prebereš mala oglasa: prodam Našo besedo, kupim Sto romanov . . .«